

Full diocesà

24 de maig del 2026

p5 —Pelegrinatge diocesà a Polònia

p6 i p7 —Publicada la primera encíclica de Lleó XIV

Mare del Diví Pastor (Igalada)

*Puix sou, Pastoreta, la flor d'aquest prat.
Vull ser ovelleta del vostre ramat.*

El beat Josep Tous i Soler, igualadí, fou el fundador de les Caputxines del Diví Pastor. Com a caputxí conegué l'advocació mariana de la Divina Pastora, difosa per l'orde a Catalunya i originada en una visió de fra Isidoro de Sevilla. En 1850 fundà la seva obra a Ripoll i la posà sota aquest títol marià. En 1873 es fundà el col·legi d'Igalada, fet que inspirà Verdaguer a escriure les cobles que encapçalen aquest escrit.

Durant més de cent cinquanta anys, les Caputxines han regentat aquesta escola, adaptant-se a les necessitats de cada generació i mantenint-se fidels al seu esperit fundacional. Fou una escola femenina i, amb el temps, esdevingué mixta. També fou recordada pel gran pessebre vivent que organitzava al passeig de les Cabres.

Durant la revolució de 1936, l'escola fou ocupada pel POUM. Tot indica que en aquest edifici fou destruïda la prodigiosa imatge del Sant Crist d'Igalada. La imatge mariana ha acollit pregàries i cants de religioses, alumnes i ex-alumnes. Ara, però, el temple escolar entra en un temps d'incertesa arran de la fi de l'activitat educativa, que serà absorbida i traslladada a l'Escola Pia el curs vinent. Es clou així una etapa llarga i fecunda.

«Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol»

Pentecosta / Cicle A

Lectura dels Fets dels Apòstols

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts.

Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar.

Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

(2,1-11)

Salm responsorial

Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.
[103]

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots.

Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

(12,3b-7,12-13)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

(20,19-23)

«Se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges»

«Ens ha estat donat el mateix Esperit»

Andrey Castrillón, prev.

Com un cor polifònic que es disposa a cantar, la comunitat reunida espera l'alè diví que la posi en moviment. L'Esperit Sant és l'ànima de l'Església, que el Senyor ressuscitat comunica per fer-nos partícips de la seva mateixa vida, fent néixer una harmonia nova: el pas de la por a la lloança i del silenci a la comunió de veus que s'ajusten al batec de Déu.

L'experiència de la Pentecosta mostra aquesta obra en plenitud. L'Esperit actua com a principi vital que ordena la pluralitat, així com el cos de Crist és format per molts membres animats per una mateixa força renovadora. La unitat es viu en la diversitat, on cada carisma és una nota necessària per a cantar la simfonia del Regne.

Aquest cant de l'Església continua ressonant en el present de la nostra història. L'Esperit mou el cor dels creients, suscita carismes nous i educa l'oïda espiritual per a afinar la disponibilitat al servei. Entrar en aquesta dinàmica divina convida a escoltar amb humilitat, a reconèixer el propi timbre i a oferir-lo amb generositat pel bé de tots.

Quan cada veu s'obre a les altres i posa el seus talents al servei de la comunitat, l'Església esdevé signe viu d'unitat. En aquest oferiment sincer, el món pot percebre la veritat de l'Evangeli i sentir, en la coherència d'aquest cant compartit, l'alè mateix de Déu que ho renova tot.

La imatge

L'Esperit Sant és un do que Déu dona; per això el grup el demana en actitud orant. Un do que Déu dona a l'Església; per això els creients es troben units. L'Esperit, do de Déu, posa a treballar els qui l'han rebut. Immediatament Pere i els apòstols comencen a anunciar l'obra que Déu ha fet en Jesús de Nazaret. I els oients comprenen com repercuteix en ells i en l'Església, i fan comunitat.

Pentecosta (1860).
Julius Schnorr von Carolsfeld

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

25 dilluns

Benaurada Verge Maria, Mare de l'Església
— Sant Urbà I, papa
— Sant Gregori VII, papa
— Sant Beda el Venerable.
Gn 3,9-15.20 o bé Ac 1,12-14 / Salm 86 / Jo 19,25-34

26 dimarts

— Sant Felip Neri, fund.
1Pe 1,10-16 / Salm 97 / Mc 10,28-31

27 dimecres

— Sant Agustí de Canterbury, bisbe
Beat Josep Tous i Soler, fund.
1Pe 1,18-25 / Salm 147 / Mc 10,32-45

28 dijous

Jesucrist, gran sacerdot per sempre
— Sant Germà de París
Is 52,13-53,12 o bé He 10,12-23 / Salm 39 / Lc 22,14-20

29 divendres

— Sant Pau VI, papa
1Pe 4,7-13 / Salm 95 / Mc 11,11-25

30 dissabte

— Sant Ferran, rei
Beat Pere Tarrés, prev.
Jud 17.20-25 / Salm 62 / Mc 11,27-33

31 La Santíssima Trinitat / Cicle A

Jornada 'pro-orantibus'
La Visitació de la Mare de Déu
Ex 34,4b-6.8-9 / Dn 3/2C 13,11-13 / Jo 3,16-18

Nova teulada de l'església parroquial de Maians

Redacció

El diumenge 17 de maig, en sortint de la missa de festa major a la parròquia de Sant Andreu de Maians (municipi de Castellfollit del Boix, arxiprestat Bages Sud), es va inaugurar la rehabilitació de la teulada de l'església, amb la presència del bisbe Romà, com també de representants del municipi i de la parròquia.

Les obres han consistit en el desmuntatge de la coberta i de les canals de l'església, així com de la seva estructura de suport, i en l'enderroc de les parets superiors als arcs per tal d'alleugerir el pes de l'estructura. Posteriorment, s'ha instal·lat una nova estructura metàl·lica formada per bigues i pilars IPE-270, amb la construcció de

nous daus de formigó en el coronament dels murs. També s'hi han col·locat nous corretges metàl·liques, panells de coberta PIR de 30 mm de gruix i teules ceràmiques envellides, i s'ha reconnectat el sistema de recollida d'aigües pluvials als baixants existents.

Sense aquesta actuació, el temple corria un greu risc de deteriorament irreversible. La rehabilitació ha permès de preservar un espai de culte, de memòria i de patrimoni estimat pel poble de Maians.

El cost total de l'obra ha estat de 113.000 euros, sufragat amb una aportació de la Diputació de Barcelona, del bisbat i dels fidels i veïns.

Vida Creixent a Montserrat

P. Joan Font, C.M.F., consiliari diocesà

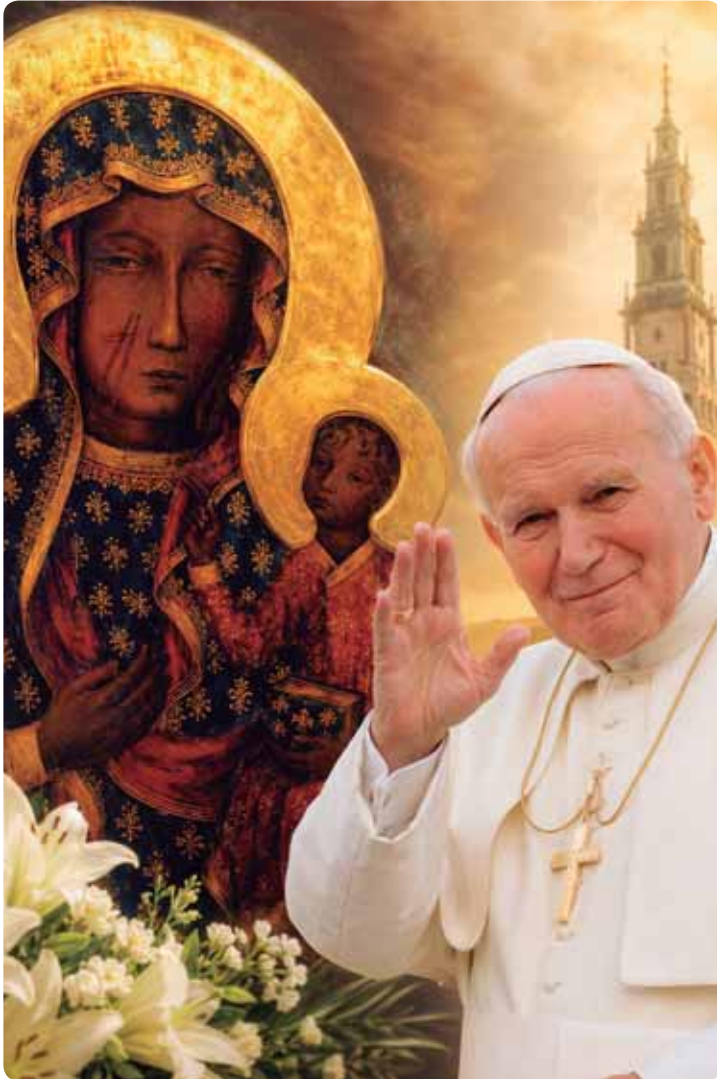
Fou el 29 d'abril que les 780 persones de les diòcesis catalanes acudíem a la 38a Trobada Interdiocesana a Montserrat. Érem grups de tota mena i de diversos entorns, de parròquies de ciutats i pobles i de llogarets més humils de procedència rural.

En l'homilia del bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Xavier, se'ns remarcava: «A la vostra edat potser no sempre podreu fer "grans coses". I no passa res. Perquè la missió no es mesura per quilòmetres, ni per activitat, ni per agenda. La missió, moltes vegades, es mesura així: una presència fidel, una escolta pacient, una paraula dita amb amor, una pregària que sosté la vida dels altres. I això no és pas poca cosa. Un gest. Una escolta. Una mà estesa. Una mirada neta. Això és apostolat en estat pur. I aquí és on els vostres tres pilars es tornen vida...»

Després de la celebració, el cant de la Salve amb l'Escolania i l'espectacle de llum i imatge va culminar la celebració de fe i anàvem a compartir la taula fraterna.

El bisbat prepara un pelegrinatge a Polònia seguint les petjades de sant Joan Pau II

Una ruta de fe, història i pregària

El bisbat de Vic organitza, del 19 al 24 d'octubre d'enguany, un pelegrinatge a Polònia que recorrerà alguns dels indrets més significatius de la vida de sant Joan Pau II i de la devoció mariana polonesa. La proposta, de sis dies, porta per títol «Ruta de sant Joan Pau II i santuari de Czestochowa» i combinarà visites culturals, moments de pregària i celebracions de l'eucaristia.

El viatge començarà amb sortides en autocar des de Ripoll, Vic, Manresa i Igualada fins a l'aeroport de Barcelona, des d'on el grup volarà cap a Cracòvia. La primera visita serà al santuari de la Divina Misericòrdia de Lagiewniki, molt vinculat a santa Faustina Kowalska i especialment venerat per sant Joan Pau II.

Cracòvia, Wadowice i Jasna Góra

Durant l'estada a Cracòvia, els pelegrins coneixeran espais estretament relacionats amb Karol Wojtyła, que s'hi va estar durant bona part de la seva vida. El programa preveu la visita a la catedral de Wawel, la ciutat antiga, l'església de Santa Maria, la plaça del Mercat i el barri jueu de Kazimierz.

El pelegrinatge també inclourà les mines de sal de Wieliczka, conegudes com la «catedral subterrània de Polònia», i una visita guiada al memorial d'Auschwitz-Birkenau, espai de memòria i silenci davant l'horror de la Segona Guerra Mundial.

Un altre dels moments centrals serà la ruta de Kalwaria Zebrzydowska i Wadowice, ciutat natal de sant Joan Pau II, on es visitarà la seva casa familiar i l'església on fou batejat. El grup continuarà fins a Czestochowa, capital espiritual de Polònia, per visitar el santuari de Jasna Góra, on es venera la Mare de Déu Negra, símbol de la fe del poble polonès.

Inscripcions i informació pràctica

El preu aproximat del viatge varia segons el nombre de participants: des de 1.675 € per persona en grups de 45 inscrits fins a 1.897 € en grups de 25. El suplement d'habitació individual és de 257 €.

Per a formalitzar la inscripció cal fer un primer pagament de 750 € per persona, lliurar una fotocòpia del DNI i presentar el full d'inscripció degudament emplenat i signat. La informació i reserves es gestionen a través de RT Cultural: info@rtcultural.com, www.rtcultural.com, telèfon 93 122 67 00. Les places són limitades.

Recés Emaús homes Vic

Dies 29, 30 i 31 de maig del 2026

On? A la Casa Basileia de Sant Julià de Vilatorrada

Contacte i inscripcions: emaushomesvic@gmail.com

El Sant Pare ens visita

9 i 10 de juny

El primer any de Lleó XIV: un pontificat de pau, diàleg i arrel agustiniana

Redacció

Quan el 8 de maig del 2025 Robert Francis Prevost va aparèixer al balcó central de la basílica de Sant Pere com a Lleó XIV, les seves primeres paraules ja van marcar el to del pontificat: «La pau sigui amb vosaltres.» No era solament una salutació litúrgica, sinó un programa. Primer papa nascut als Estats Units i primer agustinia a arribar a la seu de Pere, Lleó XIV iniciava el seu ministeri amb un estil serè, proper i profundament marcat per la vida comunitària, l'escolta i el servei. Abans de ser papa havia estat missioner al Perú, bisbe de Chiclayo i prefecte del Dicasteri per als Bisbes, experiències que expliquen la seva mirada universal i pastoral.

La seva personalitat combina sobrietat, fermesa i capacitat de mediació. No és un pontífex de gestos estridents, sinó de paraules mesurades i insistents. L'empremta de sant Agustí apareix sovint en el seu llenguatge: amicitat, comunió, recerca compartida de Déu. «Soc un fill de sant Agustí», va recordar a l'inici del pontificat, una frase que ajuda a entendre el seu estil: governar no com a imposició, sinó com a servei dins una Església que camina unida.

Un dels actes centrals del primer any va ser la missa d'inici del ministeri petrí, el 18 de maig del 2025, a la plaça de Sant Pere. Allí va convidar l'Església a «caminar cap a Déu» i a

viure la unitat com una família. Aquesta crida s'ha mantingut present en les seves intervencions posteriors, sobretot en un context internacional marcat per guerres, polarització política i crisi social. La pau ha estat el gran fil conductor del seu primer any.

També ha destacat la seva atenció als joves. Durant el Jubileu dels Joves, a l'agost del 2025, va animar-los a aspirar «a coses grans, a la santedat» i a no conformar-se amb una vida petita. Una de les seves frases més repetides fou: «L'amistat amb Crist és la nostra estrella guia.» Pocs dies després, el 7 de setembre, va presidir la canonització de Carlo Acutis i Pier Giorgio Frassati, dos sants joves presentats com a models de fe, alegria i servei.

El primer viatge apostòlic internacional, del 27 de novembre al 2 de desembre del 2025, el va portar a Turquia i al Líban. A Iznik, antiga Nicea, va participar en la commemoració dels 1.700 anys del primer concili ecumènic, un

gest carregat de significat per al diàleg entre cristians. Al Líban, la seva presència volgué ser un signe de consol per a un país ferit i un missatge de convivència per a tot l'Orient Mitjà.

En el terreny social, Lleó XIV ha situat la dignitat humana al centre del debat sobre la tecnologia, especialment la intel·ligència artificial. El Vaticà ha anunciat un grup d'estudi sobre aquesta qüestió i prepara la seva primera encíclica, previsiblement centrada en la IA, el treball, la pau i la justícia social. El Sant Pare ha advertit també contra una cursa armamentística que desviï recursos de l'educació i la salut.

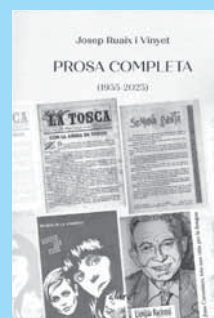
Un any després, Lleó XIV apareix com un papa de ponts: entre continents, entre tradició i món contemporani, entre fe i qüestions socials. El seu estil no busca la ruptura, sinó una continuïtat renovada: una Església missionera, dialogant, atenta als pobres i capaç de parlar amb autoritat moral en un món inquiet.

El llibre

Prosa completa (1955-2025)

Josep Ruaix i Vinyet

Editorial Claret
666 pp.
28,95 euros

Recull de textos en prosa produïts per aquest autor, prevere del bisbat de Vic, al llarg de més de setanta anys d'activitat intel·lectual i literària. El volum aplega una part significativa de la seva producció escrita i permet resseguir la riquesa i la continuïtat d'una trajectòria marcada per la curiositat, el rigor i el compromís amb la cultura. Els textos abracen un ampli ventall de temes: literaris, històrics, periodístics, religiosos, memorialístics, erudits i patriòtics, així com reflexions sobre la llengua i aportacions lingüístiques d'interès local. La immensa majoria dels escrits són en català, però també s'hi troben incursions en el castellà, el llatí i l'italià, fet que testimonia la seva formació humanística i la seva amplitud cultural. Cal remarcar, a més, que bastants d'aquests textos foren publicats en el nostre Full a partir de l'any 1963.

L'Església roman en el cenacle

Romà Casanova, bisbe de Vic

El cicle litúrgic de Pasqua es clou amb la Pentecosta. En aquesta solemnitat celebrem que el fruit del misteri pasqual de Crist, el do de l'Esperit Sant, es vessa sobre l'Església, aquell primer nucli de deixebles de Crist —els Dotze, incloent-hi Maties, Maria, les dones— aplegat en el cenacle, el mateix lloc on Jesús amb els seus deixebles celebrà la santa Cena.

La Pentecosta ens recorda que l'Esperit Sant impulsa l'Església a sortir a evangelitzar sense deixar mai el cenacle de la pregària

De fet, la Pentecosta és el dia del naixement de l'Església, en el sentit que comença el seu camí de la missió amb la força promesa pel Pare, com digué Jesús, *que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits de la terra* (Ac 1,8). Els deixebles de Jesús van sortir del cenacle, amb la força de l'Esperit, anunciant l'Evangeli, la bona notícia de la salvació de tots els homes per Jesucrist, mort i ressuscitat. Aquesta és l'Església de tots els segles: evangelitzadora arreu de la terra i fins a la fi del món.

Enmig dels problemes, les desil·lusions i les esperances, les anades i tornades de les ideologies, els fracassos i els reptes de la nostra època, l'Església és exhortada a romanre fidel al seu naixement. Fou en el cenacle on rebé la força que la impulsa a seguir «peregrinant entre les persecucions del món i els consols de Déu» (St. Agustí, *La ciutat de Déu*), i solament en la mesura en què romanguí dins el cenacle serà fidel al que ha rebut com a do de Déu: ser presència i testimoni de Crist. Per això, podem dir que en l'Església es fan presents les dues realitats: la de sortir i la de

romandre en el cenacle. Aquesta és la lluita, tant personal com comunitària, de tot cristià. No pot haver-hi autèntica acció missionera i caritativa sense pregària i celebració; i, a l'inrevés, l'autenticitat del «cenacle» es manifesta en les obres de servei caritatiu i evangelitzador.

La Pentecosta ens aboca al testimoniatge cristià. Tots, en raó del nostre baptisme, hem de sentir en el nostre cor la urgència evangelitzadora; i, al mateix temps, hem de dur en el nostre cor el cenacle. L'oració, també tant la personal com la comunitària, és una necessitat que ens recorda on vam néixer. El Senyor suscita entre nosaltres, de manera remarcada en el jovent, l'experiència de la pregària. Cada persona i cada comunitat que preguen junts —assenyaladament, en l'Eucaristia i en l'adoració eucarística que perllonga els fruits de la missa— esdevenen un cenacle, enmig de la societat, que impulsa a sortir duent al cor, als llavis i a les mans Crist, amb la força de l'Esperit Sant.

